

Les Aventures de Ladybug i Gat Noir

Els sapotís

Estrella Polar

Les Aventures de Ladybug i Gat Noir

Els sapotís

Estrella Polar

Miraculous™ is a trademark of ZAG™ – Method™.
© 2016 ZAGTOON™ – METHOD ANIMATION™ – TOEI ANIMATION –
SAMG – SK BROADBAND – AB INTERNATIONAL – DE AGOSTINI
EDITORE S.p.A. ALL RIGHTS RESERVED.

Publicat en català per Edicions 62 S. A., 2019
Estrella Polar, Av. Diagonal 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
Primera edició: febrer del 2019
Text i maquetat: Delivering iBooks & Design
ISBN: 978-84-9137-716-0
Dipòsit legal: B. 153-2019
Impress a Catalunya

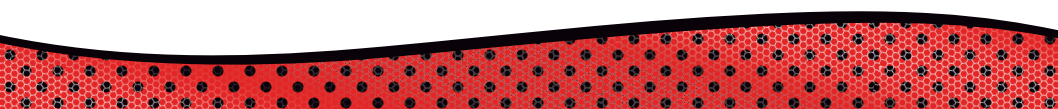
Queda rigorosament prohibida sense autorització
escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció,
distribució, comunicació pública o transformació
d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions
establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos,
www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

La Marinette Dupain-Cheng i l'Alya Césaire són molt bones amigues des que es van conèixer el primer dia de classe a l'institut, i amb el pas del temps han esdevingut inseparables.

L'una és més aviat tímida, nerviosa i una mica maldestra; l'altra, en canvi, és sincera, una mica tafanera i molt sociable; però això no treu que sempre estiguin disposades a ajudar-se mútuament. Totes dues estan encantades de viure al mateix barri de París,

ja que així poden passar més temps juntes, ara a casa d'una, ara a casa de l'altra.

Així doncs, aquest dissabte, els pares de l'Alya han sortit a sopar fora, i la Marinette s'ha quedat a passar la nit a casa de la seva amiga, entre d'altres coses, per ajudar-la a cuidar les seves germanes petites, dues bessones molt entremaliades que es diuen Etta i Ella.

Després de sopar, totes es posen el pijama i l'Alya envia les seves germanetes cap al llit, ja que té la idea de veure una pel·lícula amb la Marinette. Però les coses no surten com ella voldria; les nenes no li fan cas i es posen a fer rebombori per la casa.

Mentre l'Alya les persegueix per tornar-les a dur al dormitori, sona el telèfon. La Marinette s'afanya a agafar-lo.

—Hola, senyora Césaire —contesta la noia, sense perdre de vista cap de les tres

germanes—. Sí, les nenes ja són al llit, o això em penso... —afegeix—. Sí, no pateixi i gaudeixi del sopar!

Enmig d'un atac de riure, les bessones es deixen caure al sofà i es protegeixen amb uns coixins fent-los servir d'escut.

—És hora d'anar a dormir, menudes! Ja n'hi ha prou d'entremaliadures per avui! —els diu l'Alya agafant-les en braços.

Totes dues porten una gorra de colors amb una mena d'hèlice.

—Nosaltres no, són els sapotís! —exclamen l'Etta i l'Ella alhora.

L'Alya aconsegueix portar-les al llit i les acotxa dolçament.

—Au, a dormir, petites sapotís! Heu de descansar si voleu seguir jugant demà —els diu mentre els fa unes carantoines a la punta del nas.

En veure que segueixen ben despertes, l'Alya seu al llit de l'Etta.

—No és just! No volem dormir, ens volem quedar amb tu —es queixa l'Ella.

—Sí! Volem veure una pel·li amb vosaltres i explicar-nos molts secrets! —afegeix l'Etta.

—I quina cara fareu demà al parc d'atraccions si avui aneu a dormir tard? —els pregunta l'Alya—. Demostració! —diu llavors a la Marinette, que les mira des de la porta.

La Marinette fingeix un gran badall i es repenja al marc de la porta, tot fent veure que està molt cansada.

—Així, què trieu? Un vespre molt avorrit amb les grans o un dia fabulós demà al parc d'atraccions? —els pregunta l'Alya.

—El parc d'atraccions! —criden alhora les bessones.

L'Etta i l'Ella es tapen amb el cobrellit fins al nas i tanquen els ulls.

—Ja m’ho pensava —diu l’Alya amb un somriure—. Bona nit, petites sapotís.

L’Alya fa el gest de treure la gorra a l’Etta, però la nena obre els ulls de bat a bat, l’agafa amb força i la mira suplicant.

—Ens podem deixar posades les gorres, si us plau? —implora.

—D'acord, però heu de dormir, eh? —els diu la germana gran.

L'Alya s'aixeca del llit i apaga el llum de l'habitació. Després surt i tanca la porta.

Les dues amigues tornen al menjador, que comparteix espai amb la cuina, i es preparen una mica de pica-pica. L'Alya porta un parell de gots i una gerra amb suc de taronja a la tauleta de davant del sofà mentre la Marinette treu d'un armari dos plats i unes culleres.

—Alya, trobo que tens traça per cuidar de les teves germanes —li comenta la Marinette—. Però què és això dels sapis... sapo...?

—Els sapotís? Són uns petits monstres bromistes d'una llegenda molt antiga. Es passen el dia fent moltes entremaliadures! —li explica l'Alya de tornada a la cuina.

La Marinette treu uns talls de meló de la nevera. L'Alya s'hi apropa i es posa a buscar alguna cosa al seu telèfon mòbil.

—Ara que per fi estem soles, ja t'ho puc explicar —li diu—. Crec que la Ladybug ja existia a l'antic Egipte! Però, és clar, la Ladybug que nosaltres coneixem no pot ser que tingui cinc mil anys! —Llavors ensenya a la seva amiga un dibuix egipci que té a la pantalla del mòbil—. Per això m'he baixat aquesta aplicació, per analitzar gravacions seves parlant. Basant-me en les freqüències de la seva veu, he esbrinat que ha de ser una noia de la nostra edat!

L'Alya li torna a ensenyar el mòbil, que aquest cop mostra unes gràfiques de so. La Marinette nota com li falta l'aire. Comença a tenir por dels excel·lents dots periodístics de

la seva amiga. I si acaba lligant caps i descobrix que la superheroïna és ella?

Just llavors se senten unes rialles de fons.

—Eh, Alya... On és el suc? —pregunta la Marinette, assenyalant la tauleta de davant del sofà.

L'Alya es gira de cop i veu la gerra buida i els dos gots bruts. Empipada, va directa a l'habitació de les bessones i les troba cada una asseguda al seu llit.

—No som nosaltres, són els sapotís! —exclamen esverades les nenes.

L'Alya els neteja els llavis tacats de suc amb un tovalló que duia a la mà. Sap perfectament que s'hi hauria d'enfadar, però no pot evitar somriure divertida. Només ha estat una petita malifeta. Els diu bona nit una altra vegada, tanca la porta de l'habitació i torna al menjador.

—De què parlàvem? —pregunta.

—Anàvem a mirar una pel·li! —diu a correu la Marinette, per evitar que l'Alya continuï xerrant de la Ladybug.

La Marinette agafa tres DVD i els ensenya a l'Alya, però dissortadament el primer és de la Ladybug. El posa ràpidament darrere de tot, però l'Alya ja l'ha vist.

—Ah, sí! Parlàvem de la Ladybug! —diu l'Alya tot traient el mòbil un altre cop—. Ha de ser una noia d'institut. Per esbrinar

qui és, només cal que trobem una noia de la nostra edat que sempre arribi tard...

La Marinette li aparta el mòbil amb la mà.

—No creus que deu tenir un bon motiu per amagar qui és? —diu molt seriosa.

Aleshores, tornen a sentir-se unes rialles. L'Alya i la Marinette es giren i veuen que les bessones s'han cruspit els dos talls de meló que tenien preparats a la tauleta. Ara sí que a l'Alya se li acaba la paciència. Va directa a l'habitació de les seves germanes i obre la porta d'una revolada:

—Ja n'hi ha prou! S'ha acabat! —les renya—. Si us torno a veure fora del llit, demà no hi haurà parc d'atraccions.

Les nenes es comencen a pixar de riure.

—No som nosaltres, són els... —comencen a dir alhora.

—No us ho penso repetir! I no és broma!
—els crida l'Alya molt enfadada.

Totes dues fan que sí amb el cap. L'Alya tanca la porta i torna amb la Marinette, que està rentant els plats.

—Què deies de la Ladybug? —li diu l'Alya.

—Que crec que si s'esforça tant a mantenir oculta la seva identitat és perquè vol protegir la gent que estima. Si no, els dolents els podrien atacar, no? —raona la Marinette.

Un altre cop tornen a sentir rialles. Ara les nenes estan assegudes al sofà, jugant amb el

comandament del televisor. L'Alya es posa davant de la pantalla, molt enrabiada, però elles continuen rient a cor què vols.

—No som nosaltres, són els sapotís!

Però aquest cop a l'Alya ja no li fa gens de gràcia la broma. Enfurismada, les agafa, cada una sota un braç, i les porta al llit.

—Si us plau, Alya, perdona'ns. No ho farem més! —supliquen totes dues quan s'adonen que aquest cop s'han passat de la ratlla.

—Molt bé, però ara ja és tard. Demà no anirem al parc. Hi anirem quan aprengueu a comportar-vos —les renya l'Alya.

Tot seguit, els treu les gorres i les deixa damunt d'una tauleta. L'Etta i l'Ella la miren amb els ulls plorosos, però no s'atreveixen a dir ni piu. Elles només volien jugar, i ara no entenen què ha passat.

L'Alya tanca la porta amb un cop sec i les dues petites es queden al llit entre sanglots.

